

ogleda se zopet tuji gospod v njegovem zrcalu, a zdaj ni bilo več na njem toliko nesnage, kakor poprejšnje leto; njegovo lice se je v tej dôbi premladilo in od strasti, ki so ga poprejšnje leto grdile, bilo je videti le neliko obrunkov še, ki ostanejo na zacélenej rani.

Ko mu je zdravnik domóv idočemu še potrebne svéte dajal, kaj naj stori, da si ohrani povrnjeno mu zdravje, reče tujec: „Gospod, zdaj pa zahtevajte tudi vi zasluženega plačila; kajti vi me niste ozdravili samo telesnih, nego tudi mojih dušnih bolečin; vi ste mi bili vodník k jezeru, v katerem sem gledal svojo pravo podobo, a vi ste mi bili tudi učitelj in zdravnik. Vzemite torej malo nágrado v plačilo za vaše dobro delo!“

„Zdráviti je moja dolžnost,“ reče smijoč se zdravnik; „najsíajše plačilo pa mi bode sporočilo, da prav pogostoma potujete k „božjemu jezeru“ ter vedno bolj in bolj spoznavate samega sebe.

Jos. Lavrič.

Žrebljički ali lisičice.

„Iz česa in kakó naj ti danes, drago mojo dete, juhe skubam, ker zadnji prah moke je užé pošél in nihče se ne usmili najine revščine?“ Takó je necega poletnega dné tožila uboga vdova, ki je na svojem ognjišči le malo kdaj zakurila, navadno takrat, kadar je kaj krompirja kuhala. Njen priden sinek Ivanko bi jej bil rad pomagal, zató je po ubožnej izbi na vse strani stikal, da bi kaj tacega našel, kar bi se dalo prodati; ali razven postelnjaka, stare polomljene mize, črvice skrinje in črnega okajenega razpéla v kotu na steni, ni bilo ničesar v hiši več, da bi imelo kako vrednost. Naposled se nekaj spómne. — V temnem kotíčku izbe je ležalo kupček starih, zarjavélih žrebljev, ki so bili pa užé večjidel vsi zakrivljeni in polomljeni; te žreblje so mati še le pred kratkem iz necega starega záboja, ki so ga v kurjavo razsekali, tjà iztresli. Te žreblje pobere zdaj Ivanko v svojo kapo in hajdi ž njimi h kovaču, misléč si, da jih ta gotovo kupi, ker kovač starega železa vedno potrebuje. Ali kovač ni imel časa, da bi bil poslušal ubozega dečka, še manj pa da bi si bil ogledal njegovo blagó, zató mu reče, naj nese, kar ima k onemu prekupčevalcu v vási, ki se z nakupovanjem in prodajanjem starega blagá peča. Ubogi Ivanko nekoliko poparjen pri teh kovačevih besedah, nese zdaj svoje stare žreblje dalje. Prekupčevalec nekako zaničljivo pogleda dečkovo blagó, potem mu pa reče: „Jaz od kovin kupujem samo baker, cin in svinec, k večjemu še kako porabljivo staro železo, a tvojih starih žrebljev, ki nimajo nobene vrednosti, kupiti ne morem.“ — Takó se je moral ubogi Ivanko domóv povrniti, brez da bil kaj opravil. Od tekanja spehan in slab od gládú sede v travo ob cesti, da se malo odpočije. Bilo je tu med travo tudi nekoliko poljskih cvetic. Tako sedéč, položí glavo na zeleno grivo (trato), poleg sebe dene kápico z žreblji, ter kmalu sladko zaspi. Solnce mu je prijazno v lice sijalo. Poljski murni so veselo okoli njega skakljali in cvrčali svoje pesence radovedno gledajoč spéčega dečka. Še celó pisani metuljčki so zapustili svoje cvetice in obletávali ga. V cvétnih čašicah nežnih cvetic pa je postalo vse živo in veselo. Male stvarce prekrasnih líčic in vitolasih glavíc lázile so iz njih. Na tihem so so se mu približevale in do njega dospévši

plesale so veselo okoli njega ter ga gladile po cvetočih licih hladèč ga z rahlim pihlanjem. Zdajci stopi jedna teh lepih malih stvarčic k spečemu dečku in mu rahlo zašepeče na uho: „Le bodi zmirom takó priden dragi Ivanko, podpiraj svojo dobro mater in Bog te bode rad imel in te ne bo nikoli zapustil. Užé zdaj ti bo Bog pomagal s tem, da ti bomo mi cvetični duhovi izpremenili tvoje ničevó blagó, ki ga imaš v kapi, v samo čisto in dobro blagó.“ — To izgovorivši vzame mali cvetlični dúhovec Ivankovo kapico in raztrosi vse stare ničvredne žreblje okoli po zelenej grivi. V tem se deček prebudi; — ali kako se začudi, ko ugleda med zeleno travo vse polno mladih, čvrstih in jedljivih gob rasti, ki so bile skoraj do malega njegovim žrebljem podobne, imajoč ravno tako kríve štorčke in žrebljem podobne klobučke. Dà, še celó barva teh gobic je bila rujava kakor železna rjá. Zdelo se je Ivanku, da se mu sanja, dokler se ni prepričal, da je njegova kapa zares prazna. Ko se deček popolnem zavé, vstane ter hití nabirat lepih gob in kmalu si jih nabere toliko, kolikor jih je moglo v njegovo kapo. Potem jih nese veselo svojej materi domóv. Mati so takój poznali, da so to dobre in vžitne gobe, zato so jih sebi in Ivanku v okúsno jed pripravili.

Tako je Ivanko še v poznejših letih se spominjal svojih sladkih sanj, in bil je vedno dober sin svojej ubožnej materi, zató se mu je tudi vedno dobro godilo. A gobe lisičice štejemo še dandanes med óne dobre vžitne gobe, ki so mnogim ljudém v hrano.

Jos. Vidic.

Mladičev trojna domovina.

Vsak pošten človek ima trojno domovino, katero toliko ljubi, da življenje za njo dá, ako je potreba.

Prva tvoja domovina, dragi prijatelj, je ljuba materina dežela — preveseli kraj, kjer je tvoja zibelka stala, kjer si dete prve cvetice trgal, in mladič metulje prvič lovil. Tudi ptičica svoje gnezdo pozná, — kako bi človek pozabil rojstnega kraja! Slehrni hómec nas opominja veselih mladih dni, — vsak studenec nam pripevduje od srečnih časov pretekle mladosti, — zeleni travniki in pisane ledine nam kažejo, kako veselo je bilo svoje dni naše življenje. Kdo bi svojej ljubej domovini za vse to ne bil hvaležen?

Pomagaj svojemu kraju, v katerem si domá, kolikor in kadarkoli moreš, da bode vedno lepše prebivališče prave sreče in zadovoljnosti. Ne sramuj se svojega ljudstva, ki je tvojega naroda in ne zabi svojega jezika, katerega so te tvoja ljuba mati naučili. Beseda materina je živo znamenje materine ljubezni; kdor to znamenje zatajuje, matere vreden ni! Brani svojo materino deželo grdih sovražnikov, ki z orožjem pridejo hiše in mesta palit, — varuj pa tudi svoje ljudi skrivnih zapeljivcev, ki prebivalce podpihujejo, na tihem ljudstvo puntajo zoper njih poglavarje, ter strašnega razbója ogenj v strehe nosijo. Taki podpihovalci, stare pravde sleparski oznanovalci, so najnevárnejši sovražniki vsake dežele; svobodo oznanujejo, a na tihem za ubogo ljudstvo strašno železo kujejo, da se Bogu usmili. V ognji hiša pogori, v praski (puntu) pa dežela.

Druga tvoja domovina je domača cerkev, v kateri si bil krščen, V tvojej domačej cerkvi krstni kamen stoji, pri katerem si prvo in največjo